

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupeného JUDr. Lenkou Šimanovou, advokátkou se sídlem Masarykovo nám. 1007, Vizovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2013, č. j. 22 A 52/2012 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni žalobce JUDr. Lence Šimanové, advokátce se sídlem Masarykovo nám. 1007, Vizovice, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce ve výši 1.600 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 28. 6. 2013, č. j. 22 A 52/2012 - 26 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2012, čj. MPSV-UM/5574/12/9S-ZLK, sp. zn. SZ/495/2012/9S-ZLK, a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2012, čj. MPSV/UM/5584/12/9S-ZLK, sp. zn. SZ/497/2012/9S-ZLK.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 9. 2012, čj. MPSV-UM/5574/12/9S-ZLK, sp. zn. SZ/495/2012/9S-ZLK, bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka ve Zlíně, kontaktní pracoviště Zlín, ze dne 20. 7. 2012, čj. MPSV-UP/3083069/12/HMN, kterým bylo rozhodnuto o odejmutí příspěvku na živobytí od 1. 6. 2012, jako opožděné.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 9. 2012, čj. MPSV-UM/5584/12/9S-ZLK, sp. zn. SZ/497/2012/9S-ZLK, bylo podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka ve Zlíně, kontaktní pracoviště Zlín, ze dne 20. 7. 2012, čj. MPSV-UP/3085356/12/HMN, kterým mu nebyla přiznána mimořádná okamžitá pomoc z důvodu vážné újmy na zdraví, jako opožděné.

V žalobě žalobce namítal, že v případě obou rozhodnutí se odvolával k nadřízenému orgánu MPSV Praha přímo, a ne prostřednictvím příslušného orgánu MPSV – Zlínského kraje, a to z důvodu zaujatosti k jeho osobě jejich přístupem.

Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve zrekapituloval relevantní skutečnosti podle obsahu správního spisu. Dotčená rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. MPSV-UP/3083069/12/HMN, a čj. MPSV-UP/3085356/12/HMN, byla vydána dne 20. 7. 2012, a žalobci doručena dne 6. 8. 2012. Proti oběma těmto rozhodnutím podal žalobce dne 15. 8. 2012 odvolání adresované žalovanému, jemuž bylo odvolání doručeno dne 17. 8. 2012. Žalovaný poté postoupil podle § 12 správního řádu podaná odvolání Úřadu práce České republiky – krajská pobočka ve Zlíně, kontaktní pracoviště Zlín, jako věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Odvolání byla správnímu orgánu prvního stupně postoupena i doručena dne 24. 8. 2012. Dne 18. 9. 2012 potom byla vydána napadená rozhodnutí žalovaného, kterými byla odvolání žalobce zamítnuta dle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděná.

Krajský soud dále zrekapituloval a vyložil § 83 odst. 1, § 86 odst. 1, § 40 odst. 1 písm. d) a § 12 správního řádu, jako dotčená zákonná ustanovení, a po posouzení věci s podrobným a obsáhlým odůvodněním uzavřel, že žalobcem podaná odvolání bylo za daného skutkového a právního stavu třeba hodnotit jako opožděná, a žalobu zamítl.

V kasační stížnosti a jejím doplnění ustanovenou zástupkyní stěžovatel, obdobně jako v žalobě, uvádí, že odvolání podal přímo nadřízenému orgánu Ministerstvu práce a sociálních věcí se sídlem v Praze, a ne prostřednictvím příslušného orgánu MPSV Zlínského kraje, a to z důvodu zaujatosti k jeho osobě. To si potom žalovaný vyložil účelově, když věděl, že stěžovatel v rámci odvolací lhůty postupoval mimo něj a odvolání podal přímo nadřízenému orgánu. Dále stěžovatel uvádí, že ze strany pracovníků sociálního odboru Zlín je terorizován a diskriminován, lhůta pro odvolání byla dodržena a odvolání bylo řádně podáno k nadřízenému orgánu (MPSV), který byl ve věci příslušný rozhodnout. Stěžovatel dále také namítá zásah do soukromí, na což nebylo ze strany správního orgánu reagováno, odmítá dále provedení stavu hmotné nouze, jelikož podal čestné prohlášení, že nic nevlastní a rovněž několik rozhodnutí od soudu prokazujících, že nic nevlastní a nemá. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k novému řízení a rozhodnutí.

pokračování

Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Podle § 83 odst. 1 správního řádu je odvolací lhůta 15 denní. Podle § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Pokud odvolání není podáno u místně a věcně příslušného orgánu, je ten správní orgán, u něhož bylo odvolání podáno, povinen postupovat v souladu s § 12 správního řádu a bezodkladně takové odvolání usnesením postoupit příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomit podatele. Podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu pak platí, že lhůta je zachována, je-li poslední den lhůty podána poštovní zásilka adresovaná věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Podle § 92 odst. 1, věta první, správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

V souzené věci stěžovatel podal odvolání k poštovní přepravě dne 15. 8. 2012, tedy v odvolací lhůtě, jejíž poslední den připadl na 21. 8. 2012. Odvolání však nebylo adresováno správnímu orgánu prvního stupně v souladu s § 86 odst. 1 správního řádu, ale přímo žalovanému (když žalobce usoudil, že správní orgán prvního stupně je proti němu zaujatý), ačkoliv žalobce byl v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně poučen. K předání zásilky s odvoláním k poštovní přepravě, či přímo příslušnému správnímu orgánu prvního stupně, ze strany žalovaného však v odvolací lhůtě, tj. do 21. 8. 2012, nedošlo. To nastalo až dne 24. 8. 2012. Odvolání bylo proto opožděné a nelze zohlednit, že žalobce jej dne 15. 8. 2012, tj. ještě v odvolací lhůtě, předal k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, a to právě z důvodu, že odvolání adresoval žalovanému, tedy správnímu orgánu nepřislušnému dle § 86 odst. 1 správního řádu. Toto ostatně již náležitě vyložil krajský soud v napadeném rozsudku, na jehož podrobné odůvodnění Nejvyšší správní soud v plném rozsahu odkazuje.

Jmenovitě potom Nejvyšší správní soud považuje za vhodné podtrhnout, že Krajský soud v Brně zcela správně vyložil, že daný případ nebyl podřaditelný pod výjimku, kdy postačí v odvolací lhůtě učinit podání u nadřízeného správního orgánu, upravenou § 40 odst. 1 písm. d), věta za středníkem, správního řádu, podle něhož je lhůta zachována tehdy, jestliže je podání učiněno včas u orgánu vyššího stupně, a nemůže-li

účastník pro vážné důvody učinit podání u věcně a místně příslušného orgánu. Pro uplatnění tohoto zákonného ustanovení by však musely existovat na straně žalobce tak vážné důvody, pro které žalobce nemohl odvolání objektivně učinit u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, tedy u správního orgánu prvního stupně. Namítaná zaujatost pracovníků správního orgánu však tímto vážným důvodem být zcela jistě nemůže. Na příp. podjatost, nebo zaujatost (jak uvádí stěžovatel), pamatuje § 14 správního řádu, s možností uplatnit námitky podjatosti.

Nejvyšší správní soud se proto dále plně ztotožňuje s krajským soudem i v jím učiněném celkovém závěru, že pokud žalobce i přes řádné poučení správního orgánu o tom, u kterého správního orgánu je nutné podat proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, toto nerespektoval a podal své odvolání u nepřísušného orgánu (tj. u žalovaného), tzn. nepodal je řádně jak mylně uvádí v kasační stížnosti, sám se svým zaviněním vystavil nebezpečí, že takové odvolání nemusí být příslušnému správnímu orgánu doručeno včas, což se také v souzené věci nakonec stalo. Odvolání bylo žalovaným postoupeno správnímu orgánu prvního stupně v době, kdy odvolací lhůta již uplynula, a žalovanému tedy v souladu se s § 92 odst. 1 správního řádu nezbylo, než odvolání žalobce jako opožděné zamítnout.

Pokud stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá „zásah do soukromí, na což nebylo ze strany správního orgánu reagováno, odmítá dále provedení stavu hmotné nouze“, čímž zřejmě míří do věci samé, k tomu Nejvyšší správní soud toliko poznamenává, že toto není předmětem přezkoumání napadeného rozsudku, ani napadených rozhodnutí žalovaného, neb v dané věci se jedná toliko o posouzení opožděnosti či včasnosti uplatnění odvolání proti napadeným správním rozhodnutím žalovaného.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a přiznal jí odměnu za dva úkony právní služby po 500 Kč, tj. za převzetí a přípravu zastoupení včetně první rady s klientem a doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 10. 2013, celkem tedy 1.000 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal ke každému úkonu náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč, celkem tedy 600 Kč. Jelikož ustanovená advokátka nedoložila osvědčení o registraci k placení DPH, soud vycházel z toho, že plátcem této daně není. Celkem tedy ustanovené zástupkyni přísluší odměna ve výši 1.600 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu